

"We hebben elkaar niets te zeggen.

Tenzij ik begin waar we elkaar verloren."

(Geen gewoon Indisch meisje, Marion Bloem)

Ze negeert het tintelende gevoel in haar vingers als ze de sleutel uit haar fiets haalt. Hoeft niet te kijken of ze rood en opgezwollen zijn door de kou, maar doet het toch als ze haar tas open ritst en de sleutelbos erin laat glijden.

Het is een dinsdagmiddag als ze de zware deur openduwft. Haar jas hangt ze extra langzaam op, zodat haar ogen nog even de tijd hebben de ruimte te scannen. Een paar tafeltjes zitten vol, maar voor haar is de hele ruimte leeg. Ze ziet niet wat ze zoekt.

Wie ze zoekt.

Zonder voorkeur loopt ze naar het tafeltje achterin, in de hoek. Bij het raam. Ze durft haar telefoon niet te pakken, bang iets te missen. Het is veiliger om naar buiten te kijken. Iedereen te observeren, in de hoop dat het haar rustiger maakt. Het idee van al die verschillende levens helpt haar voor dat ene moment te relativieren. Tot ze zich realiseert dat ze bij iedereen hetzelfde achtergrondverhaal verzint als dat van haarzelf.

Ze volgt de voeten van de serveerster, in het gangpad naast haar tafel. Kijkt omhoog als ze pauzeren naast de poten van haar tafel. 'Koffie graag,' antwoordt ze voor ze het standaard 'cola' ten gehore kan brengen.

Het is nou eenmaal geen standaard dag.

Iets wat niet zou moeten betekenen dat ze ook daadwerkelijk al haar standaarden laat gaan. Maar ze weet dat dat lastig gaat worden als de koude bries van de opengaande deur het harmonieuze gemurmur van de klanten heel even stil laat vallen, om doet kijken, en vooral als ze de hand, die zijn jas vijf haakjes van de hare af ophangt, meteen herkent - terwijl de rest van de gesprekken allang weer hervat is, is dat in haar hoofd plotseling stil.

Het overleg is gestaakt. De innerlijke strijd even gestopt.

Ze concentreert zich op het naar haar mond brengen van het koffiekopje, neemt een slok, eerst alleen de hitte voelend, de bittere smaak pas proevend als ze het allang heeft doorgeslikt.

Zijn geur is te bekend. Omvat zondagen in februari, neemt talloze losse zinnen en woorden met zich mee.

Ze doet haar sjaal af, legt hem in haar schoot, trekt de mouwen van haar grijze trui met kant onderaan over haar handen, legt haar haar over haar linkerschouder. Hij zit tegenover haar. Ze trekt haar voeten in.

Dit is niet het moment om je ongemakkelijk te voelen. Dat doet ze dan ook niet. Er is teveel gebeurd om nog bang te zijn om iets te verliezen.

'Overgestapt op koffie?' Hij gebaart nonchalant naar het koffiekopje met haar handen eromheen, haar afbladderende donkerblauwe nagellak, haar vingers nog roder dan net en een plasje zwarte vloeistof op het schoteltje eronder, dat verraad dat ze allesbehalve een volleerd koffiedrinker is.

Maar hij twijfelt niet aan zijn opmerkingen. Zijn eerste opmerking was onbedoeld symbolisch, want hij twijfelt nooit. Nu ook niet.

Pijnlijk. Maar ze wist het; vond het alleen makkelijker het even te vergeten.

Ze verruilt de zwarte inhoud van haar kopje voor zijn gezicht met op de achtergrond het dagmenu. Kan iets zo familiair, en tegelijkertijd zo vreemd voelen? Het is alsof ze aan de oever van een rivier staat. Dezelfde plek, dezelfde rivier, maar ander water. Zij blijft daar staan, en hij gaat haar voorbij.

De stenen zijn glad en doen pijn aan haar blote voeten. Maar in de rivier springen brengt teveel risico's met zich mee. Je mee laten voeren met een stroming, de controle kwijt zijn, en dan weer blijven haken achter een steen en achterblijven.

Weer zelf terug de oever op moeten krabbelen.

'Nee, niet echt. Maar soms... Soms gebeurt het gewoon,' onderbreekt ze haarzelf.

Hij knikt, het neutrale knikje dat voor haar gelijk staat aan het 'hoor' na een nee, of het 'wel' na een ja. Onverschillig.

Het gaat over koetjes en kalfjes, het soort gesprekken dat je bij wijze van nog met iedereen zou kunnen voeren op basis van sociale vaardigheden. Ze lacht een paar keer, schraapt haar keel als haar stem niet meewerkt en overslaat. Op enkele momenten lijkt het alsof er niets veranderd is en ze hem vanavond gewoon weer een fijne nacht toewenst. Totdat ze doorvraagt en de kortaffe antwoorden krijgt die ze zo gevreesd had.

Ze wil meer, meer weten van wat hij denkt en dacht en voelt en voelde.

Stom genoeg heeft ze nog altijd het idee daar recht op te hebben.

Het gesprek valt stil. Zijn koffie verkeerd wordt op tafel neergezet. Hij neemt een slok en kijkt naar buiten. Zij wendt haar gezicht ook af, trekt nog een stukje nagellak van de nagel van haar ringvinger af.

De stilte geeft alle ruimte aan haar gedachtes om hun vrije gang te gaan.

Misschien was dit het wel, schiet door haar hoofd. Misschien was dit het gewoon echt en moet jij het alleen nog accepteren.

Ze kijkt hem nog één keer aan.

Kippenvel over haar hele lichaam als ze de herkenning voelt nu ze zijn blik voor het eerst in dit uur echt tot haar door laat dringen.

Pijn. Verdriet. Teleurstelling.

Ze beseft nu dat iedereen daar op een andere manier mee omgaat.

Hij verbreekt het oogcontact na een paar indringende secondes, schudt zijn hoofd en laat het in zijn handen zakken.